

dése, ugyanis erről, ilyesmiről még sosem beszélt vele – azt jelenti, hogy már nem él, hogy... hogy nem lélegzik, nem beszél, mert alszik, elaludt...

Megérkezvén a halottas házhoz, mikor körülültek az udvaron kiterített koporsót és folyt a gyászmise, Lacika újra apja felé fordult:

– Miért énekelnek olyan hangosan a nénik meg a bácsik? Fel akarják ébresztetni az alvó bácsit?

– Az nem lehetséges, nem lehet kisfiam. Azért énekelnek, imádkoznak meg sírnak, mert sajnálják.

Nem értette meg, nem elégítette ki a válasz, mert suttozva reagált:

– Ha sajnálják, miért zavarják álmát?

– Majd elmondom, megmagyarázom később. Most kérlek hallgass, így illik!

– Jó – érezhető durcássággal hangjában –, majd azt is mondd meg, te miért nem imádkozol velem esténként, mindig csak a nagyit. Te meg anyuci mindig csak tévéztek.

Tétovázott, motyogott valamit.

A végső búcsút követően visszatértek a temetőből a gyászoló házhoz – torra. Sokan voltak, volt bőven étel-ital, amiket jócskán fogyasztottak s meg is lett a hozadéka, mert helyel-közze megemelkedett a hangulat, egyre gyakrabban röppent fel a hangos szó itt-ott nevetéssel körítve.

– Apuci, miért nevetnek azok a bácsik?

– Majd ezt is megmagyarázom később... – hezitált és igyekezett kordában tartani magát.

... Az egyre mélyülő sötétben vendégváróan villantak fel városunk fényei, Lacika felébredt.

– Apuci – tette kezét vállára –, én már tudom, miért nevettek ott azok a bácsik: örültek, mert nem ők aludtak el.

Hosszan elgondolkozva válaszolt:

– Igazad van fiam, örültek az életnek.

DR. SZÖLLŐSY TIBOR

Egy orvos ajándékai

Azok a boldog 70-es, 80-as évek! Fiatalok voltunk és olyan országban éltünk, ahol még elhittük, hogy van jövőnk. Ezt az egész ország elhitte. Lakások épültek tömegesen. A falvakban háromszintes házakat építettek, rokonok és szomszédok kalákában.

300 fős lagzikat tartottak, akár egy hónapig is folytak az előkészületek. A meghívás visszaigazolása 1 pár csirke és egy torta volt, ebből tudták, hogy a meghívott minden biztonnal meg is jelenik. 300 vendég, és családonként 1 torta! Ezeket később szétszítva, a vendégek vitték haza. És ez nem vicc!

A kisgazdaságok virágoztak, a háztájiban sok minden megtermett. Eperszezonban eperbőség volt, málnaszezonban több kilónyi málna, majd a szezonális gyümölcsök, sorban, ládazám.

Mivel kidobni Isten elleni vétség volt, a befőzésre pedig nem jutott idő, maradt az elajándékozás és a mélyhűtő. Erre a célra már nagyméretű szekrényt kellett vásárolni. Ugyanígy a húsok tárolására.

Csirke, kacska akadt bőven, ősszel nyuszi és

liba is érkezett, télen pedig a sertéshúsok. Karaj, comb, disznótoros kóstoló. Előfordult, hogy Szilveszterre hat-nyolc csomagot osztogattam szét az ismerősöknek! Régi, szép idők!

Aztán lassan minden megváltozott. Egyik alkalommal egy idős falusi asszony – aki mindig beszámolt a családjában és a faluban történt friss hírekről – azt mondta, a fiát kinevették, mert malacot akart venni: „Bolond vagy te, azzal a drága kukoricával akarsz malacot hizlalni, és még bajlódni is vele? Jobban jársz, ha elmész a szupermarketba és megveszed a húst!” Hát ide jutottunk! Európa közepén!

Bár szélsőséges esetek is előfordultak. Emlékszem, amikor a díszes ajándécsomagból már felbontott és lejárt nescappuccinós doboz került elő. Vagy a több éve dugdosott nylonharisnya, amely felbontás után még az első felvételt sem bírta ki, azonnal elszakadt!

Könyveket, dedikált verseskötetet és dalokat is kaptam, melyeket – mint szellemi termékeket – sokra értékeltem. Egy kilencvenéves betegem Shakespeare összes műveit cipelte el nekem,

mintegy rám testálva a legalább hetvenéves köteteket.

A legkülönösebb ajándékot, amely semmivel nem vetélkedhet, egy taxis küldte. Talán nem is egyedül, hanem egy egész országúti vagány csapattal együtt ötlötte ki.

Az eset úgy kezdődött, hogy a taxis a magánrendelőmben keresett fel valamilyen panasszal. Aztán újra eljött, pedig már meggyógyult. Ez alkalommal rendelési időn kívül jelentkezett, mondván, elfelejtett valamit. Aztán vasárnap délután keresett meg, a katonasághoz kért igazolást. Ekkor már kezdett nem tetszeni a dolog, de még megmagyaráztam: lám, szegény taxis vasárnap is dolgozik, hát ne tagadjam meg tőle ezt a kis szívességet. De amikor a rendelési időn túli becsöngetés ismétlődött, szépen rendreutasítottam, kértem, hogy ne zavarjon. Erre csend lett... Gondoltam, si-

került lerázni a kellemetlenkedő beteget. Ezután a taxis egyik kollégája jelent meg a munkahelyemen valamilyen panasszal; őt is elláttam, meg is gyógyult. Ezt követte az elköszönés és az ajándék.

Egy ízléses csomagban kis rózsaszínű dobozka volt, tajvani felirattal. Óvatosan kibontottam és egy körülbelül 15 cm-es hengeres tárgyat találtam benne. Lesápadtam és felkiáltottam: „Ez meg micsoda?” A taxis szemlesütve azt felelte: „Arcmasszírozó.” Nem tudom, melyikünk érezte magát kínosabban. Az országúti vagányok terve túl jól sikerült. Talán nem gondolták, hogy az ajándékot ott helyben felbontom.

Később sokat nevettem rajta. Vehettem bókának is. Ezek szerint a taxis nem csak a reumájára remélt gyógyulást nálam.

DR. VALKAI TERÉZ

Október 3.

Halálnak halálával gyógyulsz

(Részlet Bogár Lajos *Intenzív* c. kötetéből)

(...)

Ekkor a boxba belépett egy segédápolónő azzal a hírral, hogy a főorvost telefonon keresik a sürgősségi osztályról egy reanimált beteg miatt.

– Most egyikőnk sem tud innen ellégni. De talán Ingrid mélyvízbe ugrik! – nézett rám felhúzott szemöldökkel. – Legyen szíves, beszéljen velük és döntsön. Ha valóban reanimált és még él, akkor vegye át tőlük. Jó?

Bólintottam, és gyors léptekkel követtem az ápolónőt. Közben a sorsomat átkoztam: öt perccel a belépésem után hogy vegyek át beteget? A kagylóba bementem a nevemet és azt, hogy „rezidens”. Gyorsan hozzátettem, hogy a többiek sterilben vannak, ezért nem tudnak idejönni.

– Cserepes Gabriella – szólt ő, nyilván sürgősségis szakorvos – nem ismerlek, ma kezdél, ugye?

– Igen...

– Ne aggódj, nem verlek át. A beteg még nincs itt nálunk, a mentősök szóltak, hogy a főtérhez közel egy negyven év körüli férfinak, valószínűleg masszív tüdőembólia miatt, leállt a keringése. Négy mg adrenalin után visszatért a szív működése. Egy-két perc múlva itt lesznek. Az ilyen betegeket egyenesen hozzátok, az intenzívra szoktuk vitetni. Lehet? Van helyetek?

Azonnal melegem lett, akárcsak tíz napja, már megint kínos helyzetbe kerültem. Körülnéztem. A központi monitor mellett álltam, és két irányban mindkét nagy kórtermet átláthattam. Az egyikben csak két beteg feküdt. A reggeli megbeszélésről rémlett, hogy egyetlen paciens műtét utáni felvételére kellett számítanunk.

– Van legalább két üres ágyunk – nyögtem száraz szájjal –, várjuk.

– Köszí, rendes vagy, jó munkát az első napodra! – és már le is tette a kagylót.